

Мій коханий ворог

Люсі Гаттон ділить тісний робочий простір з Джошуа Темплменом, бридким типом, якого вона щиро ненавидить. Можливо, тому що він копіює кожен її рух, сидячи за столом навпроти, а може, тому що він посіпака, який обожнює правила й алгоритми. Джошуа теж не в захваті від чарівної Люсі, яка має хронічну потребу в обожнюванні, тому вони ніяк не можуть спрацюватися. Та одного дня їхній офісний конфлікт виходить на новий рівень - тепер вони удвох претендують на посаду виконавчого директора. Якщо Люсі виграє, то стане Джошевою начальницею, а якщо програє, то звільниться. Тож вона стрімголов кидається у бій... Але враз усе летить шкереберть. Спочатку цей мерзотник проникає в її сни, а потім у порожньому ліфті Джошуа Темплмен її цілує... Невже за взаємною ненавистю ховалася закоханість? І чи вдасться Люсі після всього обійняти посаду мрії?

Бестселер USA Today
Перекладено 25 мовами

Мії

Саллі Торн

КОХАНЦЬ
ВОРОГ

Мії Саллі Торн
КОХАНЦІ
ВОРОГ

2023

ISBN 978-617-17-0214-1 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Електронна версія створена за виданням:

Перекладено за виданням:

Thorne, Sally. *The Hating Game* / Sally Thorne. — New York : William Morrow, 2016. — 384 p.

Переклад з англійської *Юлії Шекет*

Дизайнер обкладинки *Анастасія Белан*

Саллі Т.

T60 Мій коханий ворог / Саллі Торн ; пер. з англ. Юлії Шекет. — Х. : Віват, 2023. — 400 с. — (Серія «Художня література», 978-966-942-826-4).

ISBN 978-617-17-0128-1 (укр.)

ISBN 978-0-06-243959-8 (англ.)

Люсі Гаттон ділить тісний робочий простір з Джошуа Темплменом, бридким типом, якого вона щиро ненавидить. Можливо, тому що він копіює кожен її рух, сидячи за столом навпроти, а може, тому що він посіпака, який обожнює правила й алгоритми. Джошуа теж не в захваті від чарівної Люсі, яка має хронічну потребу в обожнюванні, тому вони ніяк не можуть спрацюватися. Та одного дня їхній офісний конфлікт виходить на новий рівень — тепер вони удвох претендують на посаду виконавчого директора. Якщо Люсі виграє, то стане Джошевою начальницею, а якщо програє, то звільниться. Тож вона стрімголов кидається у бій... Але враз усе летить шкереберть. Спочатку цей мерзотник проникає в її сни, а потім у порожньому ліфті Джошуа Темплмен її цілує... Невже за взаємною ненавистю ховалася закоханість? І чи вдасться Люсі після всього обійняти посаду мрії?

УДК 821(94)

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)

ISBN 978-617-17-0128-1 (укр.)

ISBN 978-0-06-243959-8 (англ.)

© Sally Thorne, 2016

© ТОВ «Видавництво “Віват”», видання українською мовою, 2023

Подяка

Ця книжка — моя здійснена мрія.

Маю пречудову команду подруг, які заохотили мене досягти цієї мрії: Кейт Ворнок, Джемма Раддік, Ліз Кеннелі, Кейті Саарікко. Кожна у свій спосіб мене підтримувала, підштовхувала та надихала. Ви всі справді незвичайні.

Дякую Крістіні Гоббс і Лорен Біллінгс за підтримку моїх письменницьких потуг і за те, що познайомили з чудовим агентом Тейлором Гаггерті з літературної агенції *Waxman Leavell*. Тейлоре, дякую, що допоміг мені втілити мрію.

Дякую привітним і професійним працівникам *HarperCollins*, особливо моїй редакторці Аманді Берджерон за відчуття, що я одна з членів великої родини.

Якщо вже говорити про родину, хочу висловити любов до батьків Сью і Девіда, до брата Пітера і чоловіка Роланда. Роле, дякую, що ти в мене повірив! А моя мопсика Делія, хоч і неписьменна, але підтримувала надзвичайно, і я любитиму її до скону.

Керрі, хай де та як ти нині, але знай: слово «коханий» стало справжнім дарунком. Ти дала мені поштовх, який освітив доріжку всієї цієї книжки. І я тобі за це неймовірно вдячна.

Розділ 1

Маю одну теорію. Ненависть до людини підозріло скидається на закоханість у неї. У мене було предосить часу для зіставлень кохання й ненависті, і ось такі мої спостереження.

Кохання й ненависть — почуття тілесні. Щойно подумаєш про людину — живіт стискається. Серце в грудях калатає важко й гучно, мало не випинається крізь тіло й одяг. Порušуються і сон, і апетит. Від будь-якої взаємодії у кров викидається небезпечна доза адреналіну, щомиті ви ладні кинутися бігти чи битися. Почуття вас випалює, і це доволі лячно.

І кохання, і ненависть — віддзеркалення однієї гри, і ви *маєте* в ній перемогти. Чому? Бо так велять серце й его. Повірте мені, я незле на цьому знаюся.

Надворі ранок. Ще на кілька годин я бранка, прикута до цього столу. Якби ж то в одиночній камері — та, на жаль, маю співкамерника. Кожне цокання його годинника лунає так, ніби на стіні нашої в'язниці вибивають чергову зарубку.

Нас поглинула дитяча гра, яка не потребує слів. Як і все, що ми робимо, вона страшенно інфантильна.

Насамперед маю відрекомендуватися: мене звати Люсі Гаттон. Я персональна помічниця Гелен Паскаль, співголови компанії *Bexley & Gamin*.

Колись давно наше невеличке видавництво *Gamin Publishing* уже перебувало на межі банкрутства. Економічні реалії були такі, що людям бракувало грошей на іпотечні виплати, а література стала розкішшю. Книжкові крамниці по всьому місту зачинялися — ніби хтось задмухував свічку за свічкою. Ми приготувалися до майже гарантованого закриття.

Останньої миті було підписано угоду з іншим стражденним видавництвом. Наше *Gamin Publishing* було вимушене «взяти шлюб за розрахунком» з імперією зла, якій загрожувало банкрутство. Звалася

вона *Bexley Books*, і керував нею нестерпний пан Бекслі власною персоною.

Дві компанії зібрали пожитки й перебралися до нового «подружнього помешкання», і кожна з них при цьому зберегла вперту певність у тому, що саме вона рятує іншу. І жодна зі сторін аж ніяк не тішилася союзу. Бексліанці згадували свій більярдний стіл у їдальні з такою ностальгією, ніби роздивлялися пожовклі світлини. Їм аж не вірилося, що ці геймінські рожеві поні взагалі стільки проживотіли — із їхнім недотриманням ключових показників ефективності та ідеалістичним наполяганням, нібито Література — це Мистецтво. Для бексліанців цифри важили достоту більше, ніж слова. Книжки — це одиниці товару. Тож продаваймо одиниці товару. Вітаймо команду. І повторюймо все знову.

Геймінці здригалися від жаху, спостерігаючи, як новоспечені родичі мало не видирали сторінки з їхніх томиків Бронте й Остін. Як це бексліанці прихитрилися зібрати до купи стільки схожих одне на одного набундючених індиків, радше придатних для бухгалтерії чи юриспруденції? Сприймати книжки як одиниці товару — геймінців такий підхід обурював. Книжки були — і завжди будуть! — маленьким дивом, об'єктом пошани.

І навіть через рік уже з першого погляду було зрозуміло, із якої компанії прийшла людина, — виказував зовнішній вигляд. Бексліанці — суцільні гострі кути, геймінці — заокруглені каракулі. Бексліанці пересуваються, мов акулячі зграйки, обговорюючи цифри, і постійно загарбують кімнати для перемовин під свої лихі «планувальні наради». Чи то радше панувальні наради. А геймінці туляться у своїх кабінках, ніби голубки на дзвіницях, гортаючи рукописи в пошуках нової літературної сенсації. Повітря навколо них сповнене пахоців жасминового чаю та паперу. Їхній секс-символ — Шекспір.

Переїзд до нової будівлі виявився дещо болісним, особливо для геймінців. Візьмімо мапу міста. Прокреслімо пряму лінію між попередніми місцями розташування обох видавництв, поставмо червону мітку точно посередині — і ось маємо. Нове помешкання *Bexley & Gamin* — дешеве бетонне жабисько, що всілося біля головної транспортної артерії міста, не здатне вдень пересунутися кудись убік. У ранковому затінку воно крижане, опівдні — геть стікає потом. Єдина

чеснота споруди — підземний паркінг. Його зазвичай захоплюють ранні пташки, чи то пак бексліанці.

Гелен Паскаль із паном Бекслі оглянули будівлю перед переїздом, і тут сталося дещо незвичне: вони дійшли згоди. Верхній поверх будинку — це попросту знуцання. І що, мати один-єдиний головний офіс? Тут усе варто переробити.

По годинному мозковому штурмові, сповненому такої ворожнечі, що дизайнерка інтер'єру мало не розплакалася, єдине означення, на якому зійшлися Гелен із паном Бекслі щодо бажаного стилю, звучало як «блискучий». На цьому їхнє порозуміння закінчилося. Ремонт цілковито відповідав поставленому завданню. Десятий поверх перетворився на кубик зі скла, хрому та чорної плитки. Тут можна вищипувати брови, маючи за дзеркало будь-яку поверхню: хоч стіни, хоч підлогу, хоч стелю. Навіть столи зроблені з масивних скляних плит.

Мою увагу поглинає величезне віддзеркалення навпроти. Здіймаю руку й дивлюся на нігті. Віддзеркалення повторює мої рухи. Я пригладжую волосся й поправляю комірець. Щось я відключилася. Мало не забула, що наша із Джошуа гра триває.

Я сиджу тут зі співкамерником, адже кожен схибнутий на своїй владі генерал має підлеглого, щоб той виконував за нього всю брудну роботу. Мати спільного помічника — такий варіант не розглядався, це бо мало означати, що комусь із гендиректорів довелося б поступитися. Тож кожного з нас під'єднали до розетки за новенькими офісними дверима й лишили напризволяще.

Ніби тебе виштовхнули на арену Колізею, аж тут виявляється, що ти там не сама.

Я знову здіймаю праву руку. І віддзеркалення слухняно повторює рух. Підпираю підборіддя долонею і протяжно зітхаю, від чого розлягається луна. Я скидаю ліву брову, бо знаю, що це йому не до снаги, — і, звісно ж, його лоб лише марно посмикується. Я виграла. Але на моїм обличчі жодного хвилювання. Воно лишається спокійним і невиразним, наче лялькове. Так і сидимо, упершись підборіддями в долоні й туплячись одне одному в очі.

Я тут ніколи не сама. Навпроти мене сидить персональний помічник пана Бекслі. Його посіпака і прислужник. Другий — *найсуттєвіший!*

— факт про мене: я ненавиджу Джошуа Темплмена.

Він постійно мавпує кожний мій жест. Це справжня гра в дзеркальце. Пересічному спостерігачеві так одразу й не помітна: Джошуа невловний, мов тінь. Та не для мене. Кожний мій порух на тому боці офісу повторюється за якусь мить. Я прибираю руку від обличчя й схиляюся над столом — і він проробляє те ж саме. Мені двадцять вісім, але маю таке відчуття, ніби провалилася крізь розколинину в небесах, проминула пекло й зависла десь у чистилищі. У кімнаті дитсадка. У притулку.

Набираю пароль: NenvyudjuJoshu@naviky. Усі мої попередні паролі — різні варіації зізнання в силі моєї ненависті до нього. Певна, його пароль теж щось на кшталт NenvyudjuLucinduNaviky. Дзичить телефон. Джулі Аткинс із відділу авторських прав і дозволів. Ще одна кістка в горлі. Хочеться вимкнути телефон і пожбурити до смітника.

— Привіт, як справи?

Беручи слухавку, я завжди намагаюся вкласти в голос якомога більше теплоти. На тому кінці кімнати Джошуа закочує очі й береться мордувати клавіатуру.

— Люсі, хочу попросити тебе про послугу.

Наступні слова я вже можу промовляти з нею синхронно.

— Мені доведеться трохи затримати щомісячний звіт. У мене, здається, мігрень. Просто вже несила дивитися на монітор.

Вона належить до тієї жахливої породи людей, яка вимовляє «мегрень».

— Співчуваю. А коли зможеш його здати?

— Ти просто чудо! У понеділок по обіді. Мені треба буде прийти пізніше.

Якщо я на це погоджуся, доведеться в понеділок до ночі просидіти, щоб той звіт довести до розуму на дев'яту ранку вівторка, до наради керівників. Наступний тиждень уже зіпсований.

— Гарзд. — Живіт мені стискається. — За змоги поквапся, будь ласка.

— Так і Браян свій сьогодні не зможе здати. А ти просто котик. Я така вдячна тобі за твою доброту. Ми тут усі певні, що серед усього

начальства з тобою найкраще мати справу. А от деякі особи — то просто кошмар ходячий.

Її солоденький щебет бодай трохи тамує мою досаду.

— На здоров'я. У понеділок зв'яжемося.

Кладу слухавку й розумію: навіть не треба позирати, що там Джошуа. Певна, він хитає головою.

За хвильку зиркаю на нього, а він — на мене. Уявіть собі: до найвідповідальнішої у вашому житті співбесіди лишилося дві хвилини, аж тут ви поглядаєте на свою білосніжну сорочку... І бачите, що від темно-синьої чорнильної ручки кишенею розтікається пляма. У голові вибухають непристойні вигуки, кожний нерв тремтить, шлунок смикається. Ви нещасна шелепа, усе геть зіпсоване. І от саме така синь тепер світиться в очах Джошуа, спрямованих на мене.

Хотілося б сказати, що він огидний. Мав би бути огрядним приземкуватим гномиськом зі сльозистими очима. Кульгавим горбанем. Щоб увесь у прищиках і бородавках. Зуби жовті, з рота тхне цибулею. Але ж ні. Усе навпаки. Ще один доказ того, що немає правди на цім світі.

Дзенькає пошта: вхідне повідомлення. Відриваю погляд від неогидності Джошуа, дивлюся — там запит від Гелен щодо бюджетного прогнозування. Відкриваю для прикладу звіт за минулий місяць і беруся до праці.

Сумніваюся, що цього місяця щось піде на краще. Видавнича справа поволі котиться під гірку. Не раз уже в цих стінах лунало слово «реструктуризація», а я знаю, куди веде цей шлях. І щоразу, як виходжу з ліфта й бачу Джошуа, запитую сама в себе: «А чому не підшукати іншого місця?»

Видавнича справа захопила мене після однієї доленосної екскурсії. Мені тоді було одинадцять, і я вже була пристрасною пожирачкою книжок. Життя моє оберталось навколо щотижневого візиту до міської бібліотеки. Я набирала максимум дозволеної кількості томів, а бібліотекарів могла відрізнити за самим лише звуком кроків між стелажми. До тієї екскурсії я була рішуче налаштована стати бібліотекаркою. Навіть розробила каталог для власної книгозбірні. Була таким собі книжковим черв'ячком.

Поки не побувала в тому видавництві, я ніколи й не замислювалася, як саме книжка з'являється на світ. Аж тут таке відкриття!.. Невже таки можна отримувати платню за те, щоб відшукувати письменників, читати книжки і власне створювати їх? Погладжувати новенькі обкладинки й чистенькі сторінки, не загнуті на краєчках і не списані простим олівцем? Голова пішла обертом. Я так любила нові книжки! Найдужче любила брати саме такі. Повернувшись додому, я повідомила батькам: «Як виросту, працюватиму у видавництві».

Круто, що мої дитячі мрії справдилися. Та якщо вже казати чесно, то єдина причина, з якої я нині ще не підшукала іншого місця, — те, що не можна ж дозволити Джошуа перемогти.

Усе, що чую впродовж робочого дня, це як він барабанить по клавішах і як тихенько посвистує кондиціонер. Час від часу Джошуа береться за калькулятор і щось на ньому клацає. Ладна закластися: пан Бекслі і йому також загадав надати розрахунки щодо бюджетного прогнозування. Саме час двом помічникам гендирів стати на герць, озброївшись цифрами, які можуть і не збігатися. Ось ідеальний розпалювач для багаття ненависті.

— Перепрошую, Джошуа...

Десь зо хвилину колега не впізнає мене. Навіть дужче гупає по клавішах. Бетховен на роялі не зміг би зчинити такого гримотіння.

— Що сталося, Люсіндо?

Навіть батьки не називають мене Люсіндою. Стискаю щелепи — та одразу ж ганю себе й розслаблюю м'язи. Стоматолог радить мені робити це свідомим зусиллям.

— Працюєш над бюджетним прогнозуванням на наступний квартал? Він знімає обидві руки з клавіатури й дивиться на мене.

— Ні.

Поволі видихаю і повертаюся до свого столу.

— Я зробив це дві години тому.

Він знову береться стукотіти. Я дивлюся у відкриту електронну таблицю й рахую до десяти.

Ми обоє працюємо жваво й маємо репутацію «вигрібачів» — ну, знаєте, це такі працівники, які доводять до пуття неприємні заважкі завдання, від яких відкараскуються інші.

Я волію сісти і обговорити справи віч-на-віч. А Джошуа — цілковито поштова душа. І кожний мейл підписує: «З найкращими — Дж.» У нього що, пальці відвалляться, якщо напише: «З найкращими побажаннями — Джошуа»? Вочевидь, для нього це забагато клацань. Напевне ще й завжди може доповісти, скільки хвилин зекономив на благо фірми.

Ми в рівних умовах, але постійно в контрах. Я зі шкіри пнуся, щоб мати достатньо корпоративний вигляд, але всі мої вбрання дещо недоречні для *V&G*. Я геймінка з голови до ніг. Помада зачервона, волосся надто розпатлане. Підбори загучно стукотять плиткою. Просто не можу змусити себе придбати чорний костюм. За геймінських часів я ніколи не вбиралася в чорне, і тепер уперто опираюся перспективі злитися в одну масу з бексліанцями. Мій гардероб — це трикотаж і вінтаж. Як на мене, такий крутий бібліотекар-стайл.

Завдання забирає в мене сорок п'ять хвилин. Я засікаю час і жену (хоча цифри — це взагалі-то не моє), адже сподіваюся, що Джошуа знадобиться не менш ніж година. Я змагаюся з ним навіть у власній уяві.

— Дякую, Люсі! — ледь чутно долинає крізь блискучі двері кабінету Гелен, щойно я надіслала їй готовий документ.

Ще раз перевіряю вхідні. Усе, що треба, зроблене. Позираю на годинник. Чверть по п'ятнадцятій. Перевіряю віддзеркалення в лискучій стіні: чи не розмазана, бува, помада. Перевіряю, як там Джошуа: витріщається на мене презирливо. А я — на нього. Тепер це в нас «Гра у витрішки».

Треба сказати, що кінцева мета всіх наших ігор — довести противника до сміху чи до сліз. Якось так. Коли виграєш, це відчувається.

Уперше побачивши Джошуа, я припустилася помилки: усміхнулася йому. Видала свою найкращу осяйну усмішку, на всі тридцять два, аж випромінюючи бадьорість: мовляв, що ж, злиття компаній не найгірше, що може статися. Він окинув мене оком від маківки до підшов. Мій зріст усього 152 сантиметри, тож оглядини вийшли хуткі. А тоді перевів погляд за вікно. І не всміхнувся у відповідь. У мене склалося таке враження, ніби він із тої пори так і носить мою усмішку в нагрудній кишені. Але то був один-нуль на його користь. Після такого

невдалого для нас обох старту нам знадобилося лише кілька тижнів, щоб здатися взаємній ворожнечі. Тепер вона переливається через вінця, ніби вода з ванни, у яку довго скрапувало по крапельці.

Я позіхнула в кулак і позирнула на кишню Джошуа — на лівому боці грудей. Щодня він убирається в таку само сорочку, тільки іншого відтінку. Біла, у бліду смужечку, кремова, пастельно-жовта, гірчична, ніжно-блакитна, бірюзова, мишачо-сіра, синя, чорна. Саме в такій незмінній послідовності.

Між іншим, із усіх його сорочок мені найбільше до вподоби бірюзова, а найменше — гірчична, яка саме зараз на ньому. Хоча йому всі сорочки пасують. Якби я вбрала гірчичне, то мала б вигляд трупа. А він сидить собі й так само випромінює здоров'я всією своєю золотавою шкірою.

— Сьогодні гірчична, — виголошую вголос. От нащо я тицяю в осине гніздо? — Скоріше б уже понеділок, блакитна буде.

Він зиркає на мене роздратовано й зарозуміло.

— Забагато уваги до мого вбрання, Пундику. Дозволь нагадати тобі, що зауваги щодо зовнішності в нас заборонені корпоративною політикою.

Ага, «Гра в правила». У це ми вже давненько не бавились.

— Припини називати мене Пундиком, бо поскаржуся у відділ кадрів.

Ми все записуємо одне про одного. Стосовно нього це лише моє особисте припущення, але ж він пам'ятає всі мої переступи. А в мене на персональному диску є запаролений файл, куди я занотуюю все те паскудство, що відбувається поміж Джошуа Темплменом і мною. За минулий рік ми скаржилися одне на одного у відділ кадрів по чотири рази.

Він дістав догану в усній і письмовій формі за те, що дав мені прізвисько. А мені дісталися дві догани: одна — за словесну образу й одна — за дурнуватий недоречний жарт. Нема чим пишатися.

Він не може дати мені відкоша, тож ми й далі витріщаємося одне на одного.

Із нетерпінням чекаю, коли сорочки Джошуа потемнішають. Сьогодні синя, наступна буде чорна. Шикарна-чорна-зарплатна.

Фінанси мої поводяться десь приблизно так. Невдовзі мені доведеться пройти двадцять п'ять хвилин пішки від роботи, щоб забрати машину в Джері-механіка — і влізти у кредит, що мало не копійка в копійку збігається з лімітом на моїй картці. Завтра зарплатня, і кредит я закрию. Усі вихідні з машини витікатиме темна масляниста гидота, а помічу я це тоді, коли Джошуа вбереться в білосніжне, колір єдинорожого крупа. Я наберу Джері. Поверну йому машину і знову затягну пасок. Сорочки знову темнішатимуть. А з машиною треба щось вирішувати.

Джошуа постійно притуляється до одвірка пана Бекслі. Затуляє своїм тілом чи не весь дверний отвір. Мені видно, бо я піддивляюся у віддзеркалення на стіні обіч монітора. Чути хрипкий стишений смішок, анітрохи не схожий на віслучу гикавку пана Бекслі. Я проводжу долонями по передпліччях, пригладжуючи волосинки. Не повертатиму голови, щоб роздивитися. Він помітить. Як завжди. І винагородить насупленим поглядом.

Годинникова стрілка поволі підповзає до п'ятої, і крізь заповишені вікна видніють грозові хмари. Гелен пішла вже годину тому: один із привілеїв гендиректора — працювати не довше за шкільний день і все скидати на мене. Пан Бекслі засиджується тут дещо довше, бо його крісло набагато зручніше і, коли сонце потроху котиться на захід, він може покуняти.

Не скажеш, що на верхньому поверсі всім керуємо ми з Джошуа, але по щирості на те іноді й скидається. Фінансовий відділ і відділ продажів доповідають Джошуа напряду, а він відфільтровує ці величезні обсяги інформації та видає стражденному червонопикому панові Бекслі звіти легко перетравлюваними порціями, по чайній ложечці.

Мені ж звітують редактори, тимбідери й маркетологи, і щомісяця я стискаю їхні повідомлення в єдиний звіт для Гелен... І здається, також дрібними, їстівними порціями. Зручно скріплюю, щоб добре читалося на тренажері. Її улюбленим шрифтом. Тут кожний день — це виклик, привілей, жертва й розчарування. Проте усвідомлюючи, скільки кроків подолала на шляху до цього місця, починаючи з одинадцяти років, я перемикаюся. Усе згадую. І готова потерпіти Джошуа ще трохи.

На зустрічі з керівниками відділів я приношу домашню випічку, і вони всі мене обожнюють. Про мене кажуть: «На вагу золота». Джошуа на свої зустрічі приносить невтішні новини, і його вагу вимірюють в інших субстанціях.

Зараз повз моє місце тупцяє пан Бекслі з портфелем у руці. Він, напевно, убирається в бутику «Хитун-Бовтун: мода для коротунів і велетів». А де ще можна відкопати такі заширокі й закороткі костюми? Він лисуватий, укритий старечими плямками і багатющий як чорт. *Bexley Books* започаткував його дід. Тож він любить нагадувати Гелен, що її всього-на-всього *найнято на роботу*. За нашими особистими спостереженнями, як її, так і моїми власними, він попросту старий виродок. Змушую себе йому всміхнутися. Звати його Річард. Ще той Дік-Мудік, опецьок.

— Добрий вечір, пане Бекслі.

— Добрий вечір, Люсі.

Він зупиняється навпроти і вдивляється кудись під комір моєї червоної шовкової блузки.

— Сподіваюся, Джошуа віддав вам примірник «Темного скла», що я його для вас залишав? Отой, перший.

Дік-Мудік має величезну шафу, забиту всіма виданнями *V&G*. Кожна книжка — перший екземпляр, що зійшов із верстата. Цю традицію ще його дідусь започаткував. Він любить похизуватися перед гостями, але одного разу я придивилася до полиці — аж видно, що цих корінців і не торкалися.

— Ви ж передавали, чи не так? — Пан Бекслі обертається навколо своєї осі до помічника. — Ви не згадували про це, Докторе Джоше.

Вочевидь, Дік-Мудік називає його «Доктор Джош» за стерильність. Чула, як хтось розповідав, що, коли справи в *Bexley Books* пішли геть кепсько, саме Джошуа зорганізував хірургічне видалення третини персоналу. Не знаю, як йому спиться по ночах.

— Коли справу зроблено, то вже нащо згадувати? — спокійно відказує Джошуа, і тут його начальник пригадує, що він тут Начальник.

— Так-так, — пихкає і знову позирає мені у виріз. — Ви обидва молодці.

Він рушає до ліфта, а я опускаю очі на себе. Усі гудзики застібнуто. Що він там міг *уздріти*? Придивляюся до відображення у дзеркальній стелі — ледь промальовується крихітний трикутничок декольте.

— Якби ще вище застібнулася, то і обличчя не було б видно, — зауважує Джошуа до власного монітора, вимикаючи комп'ютер.

— Ну й порадив би своєму шефові дивитися в обличчя, — відказую я і теж вимикаюся.

— Шукав, мабуть, де там у тебе друкована плата. Чи що там за джерело живлення.

Я накинула плащ.

— Ось тебе ненавиджу — тим і підживлююся.

Губи Джошуа смикаються: тут я його майже підловила. На очах він напинає на себе байдужу машкару.

— Якщо він тебе турбує — то *ти* йому і поради давай. Сама і відбивайся. Які плани на вечір: фарбувати нігті та зітхати від самоти?

А що, ти мене теж піймав?

— Точняк. А у тебе які: дрочити й рюмсати в подушку, *Докторе Джоше*?

Він утуплюється у верхній гудзик на моїй блузці.

— В яблучко. І не треба мене так називати.

Ковтаю смішинку. Заходячи до ліфта, ворожо штурхаємося ліктями. Він тисне на один поверх, я — на інший.

— Додому автостопом?

— Машина в ремонті.

Узуваю балетки, а підбори засовую в торбу. Тепер я стала ще нижча. У тьмяному блиску дверей ліфта видно, що дістаю йому заледве до середини біцепса. Я поруч із ним немов чихуахуа обік німецького дога.

Двері ліфта відчиняються у фое. Світ за межами *V&G* повитий синюшним серпанком. Зимно, ніби в морозилці, навколо сновигають маніяки та вбивці, сіється мжичка. Повз нас пурхає газетний аркуш, дуже в тему.

Джошуа прочиняє двері дужою лапою і визирає роздивитися, що там за погода. Відтак повертає на мене погляд синіх очиськ і супить брови. У голові зринає знайома вже бульбашка, на якій написано: «Якби ж ти був мені другом». Я роздираю її булавкою.

— Я тебе підвезу, — видушує він.

— Нізащо! — кидаю через плече й тікаю.

Розділ 2

Сьогодні середа, день кремової сорочки. Джошуа вийшов на обід. Останнім часом він кинув мені кілька зауважень щодо моїх уподобань та дій. Зауважень таких влучних, що я впевнилася: він нишпорив у мене в речах. Знання — сила, а в мене щось її небагато.

Для початку вчиняю криміналістичну експертизу власного робочого місця. І Гелен, і пан Бекслі однаково зневажають електронні календарі, тому нам доводиться вести паперові ділові щоденники, ніби ми якісь клерки дікенсових часів. У моєму розписані самі лише ділові зустрічі Гелен. Я з одержимістю невротика вимикаю комп'ютер, навіть якщо відходжу лише до принтера. Лишити його невимкненим у полі зору Джошуа? Із таким самим успіхом йому можна довірити ядерну кнопку.

Колись, у часи *Gamin Publishing*, мій стіл був фортецею, збудованою з книжок. Авторучки я засовувала між їхніми корінцями. Розбираючи речі в новому офісі, я завважила, яка стерильність панує на Джошевому столі, і відчула себе наївним дівчиськом. Тоді забрала календар «Слово дня» і фігурки смурфиків назад додому.

Ще до злиття видавництва я мала на роботі найліпшу товаришку. Ми з Вел Стоун подовгу просиджували на потертих шкіряних кріслах у кімнаті для відпочинку й розважалися в улюблену забавку: псували світлини красенів і краль у журналах. Наомі Кемпбелл я домальовувала вуса. Вел замальовувала чорним зуб, ніби його бракує в щелепі. Зрештою, під натиском шрамів, мішків і синців під очима та чортячих рогів портрет сходив нанівець, ми знуджувалися і бралися до іншого.

Вел була з тих, кого згодом звільнили, і вона розлютилася на мене, що ніяк її не попередила. Але ж я, навіть якби знала, не могла цього зробити через сувору заборону. Вона ж цьому не повірила... Я поволі повертаюся, і моє віддзеркалення розсипається на два десятки різноформатних копій. Ось купа інших мене — розмірами від музичної скриньки до кіноекрана. Моя вишнево-червона спідниця задирається, і

я ще раз повертаюся, чисто вже по приколу, намагаючись позбутися неприємного хвилювання, яке накочується на мене щораз, як згадую про Вел.

Хай там як, а перевірка виявляє, що на моєму столі наявні червона, чорна й синя авторучки. Рожеві стикери. Тюбик губної помади. Пачка серветок — аби було чим промокнути помаду та гіркі сльози розчарування. Нотатник. І все.

Невимушеною чечіткою просуюся вздовж мармурової магістралі. Аж ось я в Країні Джошуа. Усідаюся в його крісло й позираю навколо його очима. Крісло встановлене так високо, що ноги не дістають до підлоги. Умоцнюю сидниці поглибше в шкіряному сидінні. Почуваюся геть паскудненько. Одним оком стежу за ліфтом, другим обнишпорюю його стіл у пошуках зачіпок.

Його робоче місце — чоловічий варіант мого. Сині стикери. На додачу до трьох авторучок — загострений олівець. Замість помади — коробочка м'ятних льодяників. Цуплю одненький, засовую в кишеньку спідниці, яка до того не мала жодної користі. Уявляю собі, що в аптеці біля полицки з проносними підбираю собі найкраще, і не стримуюся від хихотіння. Смикаю шухляду. Зачинена. Комп'ютер теж вимкнений. Ну чисто Форт-Нокс¹. Незлий хід, Темплмене. Здійснюю кілька невдалих спроб підібрати його пароль. Може, він мене ненавидить не аж навіки.

На його столі немає фотографій дружини чи нареченої. Жодного щасливого псячого вишкіру чи незабутнього тропічного пляжу. Сумніваюся, що він кого-небудь здатний цінувати аж так, щоб уміщувати в рамочку подобу цієї особи. Під час однієї з палких Джошевих промов щодо занижких продажів Дік-Мудік ущипливо кинув: «Треба вам когось підкласти, Докторе Джоше».

На це Джошуа відрізав: «Маєте рацію, шефе. Бачив я, що робить із людьми жорстоке голодування». І при цьому дивився на мене. Я навіть можу сказати, коли це сталося. Я це занотувала в скарзі до відділу кадрів.

Ніздрі лоскоче якийсь аромат. Це його дезодорант? Чи феромони, які він виділяє? Яка ж гидота! Розгортаю його нотатник і дещо помічаю: біля кожного запису — карлючки олівцем. Почуваючись крутішою за

всіх Бондів суперагенткою, наводжу камеру телефона і встигаю зробити один знімок.

Чую, як загули триси в шахті ліфта, і схоплююся на ноги. Встигаю затраснути нотатник і відскакую на інший край столу за мить до того, як двері розчахуються і він заходить до кабінету. Краєчком ока бачу, що стілець усе ще трошки крутиться. Це провал.

— Ти що робиш?!

Телефон я встигла сунути під резинку трусиків. Закарбуй собі: протерти телефон антисептиком.

— Нічого... — Голос тремтить і виказує мене з головою. — Намагалася визирнути на вулицю, а чи не збирається на дощ. Зачепила твого стільця. Перепрошую.

Він суне на місце з грацією Дракули. Проте загрозу зводить нанівець пакет зі спортивного магазину, який торохкотить йому по коліну. Судячи з обрисів, там коробка зі взуттям.

Можна собі уявити нещасного продавця, якому довелося допомагати Джошуа під час покупки кросівок. «Мені потрібне взуття задля ефективного досягнення поставлених цілей: на дозвіллі заробляю вбивствами. І тільки найкраща пропозиція за такі гроші. Розмір сорок п'ятий».

Він озирає свій стіл, неушкоджений мовчазний монітор і згорнений нотатник. Я обережно видихаю із ледь чутним присвистом. Джошуа ставить пакет на підлогу. І підсувається так упритул, що аж носики його черевиків торкаються моїх лакованих човників.

— Зізнайся нарешті: що ти насправді робила за моїм столом?

На такій близькій відстані ми у «Витрішки» ще не грали. Я зі своїми ста п'ятдесятьма двома сантиметрами просто пупс. Такий уже мій хрест на все життя. Зріст для мене — найдражливіша тема. У Джошуа достоту метр дев'яносто п'ять. Чи метр дев'яносто вісім. А то й усі два. Здоровило. Ще й збудоване із залізаччя.

Я таки хоробро встановлюю зоровий контакт. У цьому офісі я маю право перебувати де хочу. Пішов він!.. Ніби загрозливий звірок, який намагається здаватися якомога більшим, упираю руки в боки.

Як я вже казала, він не страшко, але от ніяк не можу второпати, як ліпше його описати. Згадую, якось обідала тут на канапці, а по телевізору показували цікаві новини. З аукціону за рекордну суму

продали старий комікс про Супермена. Пальці в білій рукавичці гортали сторінки, і тут чорно-білі зображення Кларка Кента нагадали мені про Джошуа.

Як і Кларк Кент, Джошуа таїть свої зріст і силу за костюмом, спеціально створеним для переховування й розчинення в натовпі. Ніхто в редакції газети *Daily Planet* не знає Кларка насправді. Під усіма цими застібнутими на всі гудзики сорочками Джошуа може бути цілковито ніяким або пошкрябаним кулями, немов Супермен. Суцільна таємниця.

Він не має ані кучерика на чолі, ані ботанських темних окуляриків, проте має міцну мужню щелепу та накоплені пухляві губи. Я раніше вважала, що волосся в нього чорне, та ось тепер підійшла ближче — і бачу, що воно темно-каштанове. Він зачісується не аж так гладенько, як Кларк. Але в комплекті пронизливі чорнильно-сині очі, рентгенівський зір і вочевидь також інші суперсили.

Але ж Кларк Кент просто зайчик, весь такий незграбний і милий. А Джошуа аж ніяк не зійде за скромного репортера. Він саркастичний, цинічний Кларк Кент, радше подібний до Бізарро, який задовбає всю редакцію і доведе крихітку Лоїс Лейн до нічних ридань у подушку.

Не люблю здорованів. Вони як коні. Трапиш під ноги — затопчуть. Джошуа вивчає мою зовнішність, так само примруживши очі. Цікаво, який вигляд має моя маківка. Певна, він гріховодить хіба з амазонками. Наші погляди схрещуються. Мабуть, чорнильне порівняння було грубуватим. Такими очима природа розкидується марно!

Щоб не померти на місці, вимушено вдихаю на повні груди й відчуваю кедровий дух. Джошуа пахне ніби щойно заточений олівець. Або новорічна ялинка в темній холодній кімнаті. Жилки на шиї мені напнулися і тремтять, але намагаюся не опускати погляду. Бо тоді доведеться дивитися йому в рота, а туди я вже надивилася за той час, що він шпурляє в мене обра`зами через усю кімнату. Нащо мені споглядати його зблизька? Ні для чого.

Мої молитви почуто: шумить ліфт. Сцена: ті самі й кур'єр Енді.

Енді й вигляд має відповідний — як статист, якого в титрах аж у кінці підписують: «Кур'єр — такий-то». Як і більшість кур'єрів, він урізноманітнює свій робочий день, залицяючись до кожної зустрічної дівчини до шістдесяти рочків.

— Люс, красунечко! — волає він так гучно, аж Дік-Мудік масно рохкає спросонку.

— Енді! — гукаю у відповідь і відскакую назад.

Щиро готова його обійняти, адже він перервав процес, який уже здавався новим різновидом дивної гри. У руках у нього маленька посилочка, не більша за кубик Рубіка. То, мабуть, моя Смурфетта-бейсболістка 1984 року випуску. Страшенно рідкісна, у дуже гарному стані. Я на неї так пристрасно полювала, так пильно відстежувала її подорож за номером відправлення.

— Я пам'ятаю твоє прохання щодо смурфіків телефонувати тобі знизу, але ти не відповідала.

У мене виклики з робочого телефону переводяться на мобільний, а він зараз притиснутий до стегна резинкою. Ось воно що там совалося. Фух! А то я вже боялася, що пора голову перевіряти.

— Яких іще смурфіків? — Джошуа мружиться з таким виглядом, ніби тут усі показалися.

— Енді, у тебе, мабуть, купа справ, біжи вже.

Хапаю бандерольку, але запізно.

— Це її головна пристрасть. Вона коло них так упадає! Оті манюні сині істотки, отакусінькі. У білих шапочках. — Енді показує пальцями розмір у кілька сантиметрів.

— Я в курсі, що таке смурфики, — дратується Джошуа.

— Нічого я коло них не упадаю, — буркаю, але голос мені зраджує.

Джошуа раптом заходиться підозріло схожим на смішок кашлем.

— Смурфики, хе! Ось воно що в тих коробочках. А я вже був подумав, що ти купуєш онлайн свої крихітні одешинки. Гадаєш, доречно замовляти собі особисті речі на робоче місце, Люсіндо?

— У неї їх уже повний комод! Вона має... А це що, Люс? Смурфик Едісон? Це дуже рідкісний екземпляр, Джоше. Батьки на випускний подарували. — Енді й далі щірісінько з мене знущається.

— Годі вже, Енді! Як у тебе справи? Що новенького? — Спітнілими пальцями підписуюся за доставлення на його девайсі. Ну ти й базікало.

— Так тобі батьки на випускний смурфика подарували? — Джошуа розвалюється на стільці, спостерігаючи за мною з цинічною цікавістю. Сподіваюсь, я не встигла нагріти шкіряне сидіння.

— Ну-ну, а тобі, звісно, машина дісталася, не менше, — гиркаю. Мене покладено на лопатки.

— У мене все гаразд, сонечко! — Енді забирає свою штуківину, тисне на двійко клавiш і засовує в кишеню. Офіційну частину нашої зустрічі завершено, і тепер він напинає на обличчя заманливу посмішку. — А ще й із тобою побачився! Джоше, друже, якби я сидів навпроти цієї чарівної крихітки, я попросту б не зміг працювати.

Енді засовує великі пальці в кишені й усміхається мені. Не хочеться його ображати, тому напинаю дружню гримасу.

— Доводиться помучитися, — саркастично завважує Джошуа. — Тішся, що тобі треба йти!

— Серце в нього, мабуть, кам'яне!

— Це точняк. Якщо я його вирублю і запхаю в якийсь ящик, зможеш відвезти куди-небудь подалі? — Я схилиюся над столом і роздивляюся свій пакуночок.

— Тарифи на міжнародні перевезення підвищилися, — попереджає Енді.

Джошуа набридає ця розмова, він хитає головою і логіниться.

— Маю деякі заощадження. Гадаю, Джошуа сподобається екстрим-тур до Зімбабве.

— От ти лиходійка! — У Енді в кишені дзвякає, і він, порпаючись у речах, вертає до ліфта. — Ну що, красунечко Люс, радий був побачитися! Певен, що ми ще зустрінемося, після наступного онлайн-аукціону.

— Бувай.

Він пірнає в ліфт, а я вертаю до свого місця й машинально прибираю спокійного виразу обличчя.

— Геть сміховинне видовище.

Я видаю сигнал тривоги.

— І хто такий цей Джошуа Темплмен?

— Люсінда заграє з кур'єрами. Це сміховинно.

Джошуа гамселить по клавiшах. Достоту крутий складальник наосліп. Проминаю його стіл, винагороджена тим, що Джошуа невдоволено посунувся.

— Я з ним просто чемна.

— Ти? Чемна?

Оце диво, як він мене зачепив.

— Я дуже мила з людьми. Спитай кого хочеш.

— Ну гаразд. «Джоше, вона як, мила?» — питається він сам у себе вголос. — «Хм-м... Треба поміркувати!»

Відкриває коробочку з льодяниками, роздивляється, закриває і позирає на мене. Роззявляю рота й висолоплюю язика, ніби душевнохвора на прийомі.

— «Гадаю, щось миле в ній таки присутнє».

Зводжу палець і твердо вимовляю:

— У відділ кадрів.

Він виструнчується, але кутики губів смикаються. Хочеться розтягнути йому ті губи пальцями аж до широчезної несамовитої гримаси. А коли поліція мене виштовхуватиме з офісу в наручниках, я верещатиму: «Усміхнися, хай тобі грець!»

Нам треба поквитатися, бо так нечесно. Він мою усмішку собі має, а ще й бачив, як я усміхаюся купі народу. А я ніколи не бачила, як він усміхається, не помічала на його обличчі нічого, крім пустого, змученого, похмурого, підозрілого, настороженого, обуреного погляду. Коли-не-коли після наших сутичок у нього на обличчі зринає ще один вираз. Серійного вбивці.

Я знову проходжаюся центром кімнати, він вертить головою.

— Не те щоб мені аж так важлива твоя думка, але тут мене люблять. Усі в захваті від мого книжкового клубу, який ти назвав калічним, але скоро він діятиме на тимблдингу, що вельми доречно, виходячи з того, де саме ми працюємо.

— Та ти просто заправило книжкової справи.

— Я порядкую бібліотечними пожертвуваннями. Я готую різдвяні вечірки. Новачки за мною так і бігають. — Загинаю пальці.

— Не надто переконливо в тебе виходить показувати мені, як тобі байдуже до моєї думки. — Він вільніше відкидається на стільці, недбало склавши долоні на своєму суперменському пласкому животі. Гудзик біля великого пальця напіврозстібнутий. Не знаю, що там виражає моє обличчя, але він зиркає долу і застібається щільніше.

— Що *ти* собі думаєш, мені байдуже, але ж нормальним людям волюю подобатися.

— У тебе хронічна залежність, хвороблива потреба в тому, щоб тебе обожнювали.

Він так це вимовляє, аж мені стає дещо зле.

— Ну перепрощую, що працюю на свою добру репутацію. Що намагаюся бути приємною. У тебе хвороблива потреба в тому, щоб тебе ненавиділи, тож ми пречудово одне одного доповнюємо.

Я сідаю і клацаю мишею разів у десять сильніше за свої можливості. Від його слів досі боляче. Джошуа ніби дзеркало, що відбиває мої гірші прояви. Знову повторюються шкільні будні. Дрібненька, як той кіт навсидячки, Люсі користується своєю сміховинною милотою, щоб більшенькі діти її не чіпали. Я завжди була улюбленицею, дівчинкою-мазункою, саме мене бавили на гойдалці чи тягали на санчатах. Носилися зі мною і розпещували, тож я й справді маю дещо сміховинний вигляд.

— Варто бодай іноді спробувати класти на все це. Від цього так легшає, чесно кажу. — Він стискає губи, і на хвильку на чоло набігає дивна хмара. За мить щезає.

— Джошуа, я не просила твоїх порад. Мене бісить, що доводиться щоразу скочуватися до твого рівня.

— І що ж це за рівень такий, на який, на твою думку, я тебе вкладаю?

— У голосі виринають бархатисті нотки, він покусує губу. — На підлогу чи що?

Подумки клацаю абзац у своїх нотатках до відділу кадрів і вношу новий запис.

— Який же ти огидний! Іди до дідька! — Здається, я зараз зірвуся на відчайдушний зойк.

— Отак, уже краще. Мене послати до дідька ти вже здатна. Для початку непогано. Тобі дещо личить. А тепер спробуй те саме з іншими. Бо навіть не уявляєш, як на тобі їздять. І ти ще хочеш, щоб тебе сприймали серйозно? Припини щомісяця давати одним і тим самим людям нескінченні відстрочки.

— Не розумію, про кого ти.

— Про Джулі.

— Вона не щомісяця. — Хочеться його прибити, позаяк має слухність.

— Та кожного-прекожного місяця, а тоді тобі доводиться допізна рвати дупу, щоб устигнути до твого власного дедлайну. Чи ти коли бачила, щоб я таке робив? Ні. Ці засранці з нижніх поверхів усе мені здають вчасно.

Тут я згадую фразу з посібника «Певність у собі», який тримаю на тумбочці.

— Я не бажаю вести далі цю розмову.

— Даю тобі добру пораду, тож послухай. І припини забирати Геленині речі з хімчистки — це не входить до твоїх обов'язків.

— Я більше не розмовляю.

Підводжуся. Мабуть, варто вийти, пірнути в пообідній транспорт і випустити пару.

— І ще кур'єр. Дай йому спокій! Цей сумнений старигань уважає, ніби ти з ним фліртуєш.

— Про тебе кажуть те саме.

З мого рота вже випурхнула ця дурна репліка. От би відмотати час трохи назад! Ні, це так не працює...

— Тобі здається, що це відбувається й поміж нами? Флірт?

Він відхиляється на спинку таким робом, що в мене схожий фокус ніколи не вийде. Коли я притуляюся до спинки, вона не рухається. Виходить хіба що відкотитися назад і врізатися в стіну.

— Пундику, якби ми з тобою фліртували, ти б допетрала.

Наші погляди зустрічаються, і всередині щось дивно гуцає. Ця бесіда вже геть з'їхала з рейок.

— Бо я була б тим глибоко вражена?

— Бо ти потім обмірковувала б це, лежачи в ліжку.

— Що, вже розфантазувався про моє ліжко? — тільки й виходить видушити з себе.

Він кліпає очима, і на обличчі знову промальовується нечастий вираз. Хочеться його звідти струсити. Ніби щось йому відоме, що не відомо мені. Щось таке самовдоволене, чоловіче, ненависне.

— Готовий поспорити, що ліжечко невеличке.

Я вже мало вогонь не вивергаю. Хочеться обійти його стіл, розсунути йому ступні ширше і стати між розведеними ногами. Упертися коліном у трикутничок стільця біля його паху і трохи смикнути — хай би скоцюрбився від болю.

А ще послабити краватку, розстібнути верхні гудзики, схопитися за міцну засмаглу горлянку — і душити, душити, аж поки його шкіра запалає під пальцями, тіло засмикається в намаганні виборсатися, а повітря між нами просякне кедровим духом, обпікаючи мені ніздрі, немов дим.

— Що ти там таке собі уявляєш? Вираз у тебе безсоромний.

— Як душу тебе. Голими руками. — Слова ледь видобуваються з горла. Я захрипла сильніше, ніж працівниця служби «Секс по телефону» за дві зміни поспіль.

— *Отакі*, значить, у тебе збочення. — Очі його темнішають.

— Хіба що це так тебе хвилює.

Брови лізуть йому на лоба, очі геть потемніли, він розтуляє рота, але не може вимовити ні слова.

Пречудово.

Тільки в день ніжно-блакитної сорочки я згадую, що клацнула сторінку його нотатника. Дочитавши видавничий перспективний звіт на наступний квартал і стиснувши його в робочий конспект для Гелен, перекидаю знімок із телефону на комп'ютер. Відтак озираюся, ніби злочинниця.

Джошуа від початку робочого дня стирчить у Діка-Мудіка, і, хоч як це дивно, ранок тягнеться нескінченно. Тут мертва тиша, коли не маєш кого ненавидіти.

Тицяю: «Друкувати». Вимикаю комп'ютер, цокаю коридором. Сканую роздруківку двічі, щоразу додаючи чорного і збільшуючи контрастність, поки олівцеві позначки не стають читабельними. Звісно, знищую всі небезпечні речові докази. Якби могла, подрібнила б на порох.

Тепер Джошуа свій нотатник замикає на замочок.

Прихилившись до стіни, роздивляюсь аркуш на світло. На ньому — понеділок і вівторок кількатижневої давності. Чітко видно ділові зустрічі пана Бекслі. Але понеділок позначений певною літерою. Д. А вівторок — С. До вісімки домальовано ряд тоненьких рисочок. Години в районі обіду поцятковані крапками. Шеренга з чотирьох літер Х і шести коротких скісних рисок.

Пів дня потайки сушу голову над цими загадками. Аж під п'яти пече сходити до охоронця й попросити записи з камер відеоспостереження за той час. Тільки от Гелен може про це дізнатися. Це точно буде зловживанням ресурсами компанії, на додачу до недозволеного копіювання і загалом ухилення від обов'язків.

Відповідь не з'являлася. Обідній час сплив, Джошуа повернувся на своє законне місце навпроти мене. Блакитна сорочка сяє, немов айсберг у морі. Коли нарешті дотямлюю, як розшифрувати олівцеві позначки, аж ляскаю себе по лобі. Невже я так гальмувала!..

— Дякую. Мені вже весь день кортить це зробити, — каже Джошуа, не відриваючи погляду від монітора.

Він не знає, що я роздивлялася його нотатник і олівцеві записи. Треба просто поспостерігати, як він користується олівцем, і знайти відповідність.

Починається «Шпигунська гра».

¹ Велика військова база США, на території якої розташоване сховище золотих запасів, а під час Другої світової зберігали ще й королівські регалії Великої Британії та Велику хартію вольностей. (Тут і далі прим. пер.)

Розділ 3

«Шпигунська гра» не дає швидких результатів. Джошуа вже вбрався в сіре, а я досі збита з пантелику. Він помітив, що я приділяю ще пильнішу увагу його діяльності, і став іще хитрішим та підозрілішим. Треба його якимось виманити. Бо я не побачу жодного руху олівцем, якщо все, що він робитиме, це супитиметься у свій монітор.

Я розпочинаю гру, що її зву «Ти такий». Подача відбувається приблизно так:

— Ти такий... А, пусте, не зважай!

Зітхаю. Він заковтнув наживку.

— Симпатичний. Розумний. Ні, стривай. Неперевершений! Ти вже вертаєшся до тями, Люсіндо.

Джошуа відривається від компа й розгортає нотатника, простягаючи руку до стаканчика з авторучками й олівцями. Я затамовую дух. Джошуа супиться і згортає блокнот. У сірому він мав би скидатися на кіборга, але зрештою має симпатичний і розумний вигляд. Неперевершений негідник.

— Ти такий... *передбачуваний!*

Якось відчуваю, що цей закид його незле зачепить. Очі Джоша перетворюються на щілинки, у яких світиться ворожнеча.

— Що, правда? Це як?

Гра «Ти такий» дає обом учасникам повну свободу висловлювання своєї ненависті.

— Сорочки. Настрої. Дії. Геть усе за шаблоном. Такі, як ти, успіху не досягають. Якби ти бодай раз учинив щось незвичне і здивував мене, я достоту померла б на місці від шоку.

— Це що, особистий виклик? — Він утуплює очі в стіл і глибоко замислюється.

— Цікаво, а чи здатний ти його прийняти? Ти такий негнучкий!..

— Точно.

Я влучила в яблучко, так і є. Можу закинути ноги на стіл і розслабитися. Збираю себе в кулак, скидаю брову і втуплююся в стелю зі самовдоволеною посмішкою. Коли ми знову схрещуємо погляди, мої губи вже чистий тобі рожевий пуп'янок із сотнею відбитків у лискучих поверхнях.

Він опускає очі долу, і я схрещую ноги, похопившись, що сиджу, скинувши черевички. Непросто вдавати з себе богиню помсти, коли світиш яскраво-червоним педикюром.

— Якщо я вчиню щось незвичне, ти помреш від шоку?

Дивлюся на віддзеркалення власного обличчя за його плечем. Там ніби ховається мій розпатланий двійник. Темне волосся спадає на плечі, наче язика полум'я.

— Тоді варто над цим попрацювати.

Із понеділка по п'ятницю він перетворює мене на якесь страховисько. На ворожку з циганського табору, яка істерично віщує вам неминучу загибель. Нестямну лунатичку з божевільні, яка ось-ось видряпуватиме очі сама собі.

— Так-так, Люсіндо Гаттон. Гнучкенька дівуля-коротуля.

Він знову відкидається на спинку. Ноги міцно впираються в підлогу, носики націлені на мене, неначе стволи в сцені з вестерну.

— Відділ кадрів! — «вистрілюю» в нього.

Я програю, і він це бачить. Згадувати про відділ кадрів — це вже як вистукувати SOS. Він бере олівця й легенько тицяє собі загостреним кінчиком у пучку пальця. Якщо можливо вишкірюватися, не рухаючи жодним м'язом обличчя, то саме це він щойно і утнув.

— У сенсі, ти така гнучка у своїх підходах. Це вочевидь наслідки правильного виховання, Пундику. Чим там твої батьки займаються? Нагадай, будь ласка?..

— Ти сам це прекрасно знаєш.

Не маю я часу на ці дурниці. Хапаюся за купку старих стикерів і беруся їх сортувати.

— Вони вирощують...

Утуплюється в стелю, вдаючи, ніби силкується пригадати.

— Вони вирощують...

Не договоривши, випускає цю фразу нескінченно зависати в повітрі. Це попросту тортури. Щосили намагаюся не кидатися заповнювати

тишу, але не стримуюся: закінчення фрази, яке його так потішає, злинає мені з губ, немов прокляття:

— Полуниці.

Звідси й прізвисько: Полуничний Пундик. Дозволю собі поскреготіти зубами. Стоматологові не зізнаюся.

— «Діамантові небесні полуниці»! Як мило. Диви, у мене цей блог у закладках.

Він клацає мишкою і розвертає до мене монітор.

Я так смикаюся, аж усередині щось ниє. Як він його відшукав? Оце зараз, мабуть, мама гукає до тата: «Найджеле, любий! У нас іще один перегляд блогу!»

Щоденний випуск «Діамантових небесних полуниць». Так, ви правильно почули. Щоденний випуск. Якийсь час я його не переглядала, бо не встигаю за подіями. Коли мої майбутні батьки зустрілися, мама дописувала до місцевої газети, але звільнилася й народила мене, а відтак вони створили ферму. Якщо знати цю передісторію, краще зрозумієш сумний сенс щоденних дописів. Примружуюся, роздивляюся монітор Джошуа. Сьогоднішня розповідь — про зрошування.

Наша ферма постачає продукцію на три місцевих ярмарки, а також до мережі гастрономів. Є окреме поле, де туристи можуть збирати ягоди власноруч, а ще мама закручує варення. У спеку готує домашнє морозиво. Два роки тому «Діамантові небесні полуниці» отримали сертифікат органічного виробництва, і це для батьків була неабияка подія. Справа переживає то злети, то падіння, залежно від погоди.

Навідуючись додому, маю своєю чергою ставати біля воріт і пояснювати відвідувачам різницю між «джолі» та «клері». Між сортами «хоней» і «монтерей». Звучить як назви стильних ретроавтомобілів. На мій бейджик особливо не позирають, тож не цікавляться моєю приналежністю до ферми. А ті бітломани, які помічають, надзвичайно вдоволені собою.

Думаю, ви вже здогадалися, чим я ласую, коли сумую за домом.

— Ні! Як тобі це вдалося? Як ти?..

— І знаєш, тут десь була супермила сімейна фоточка...

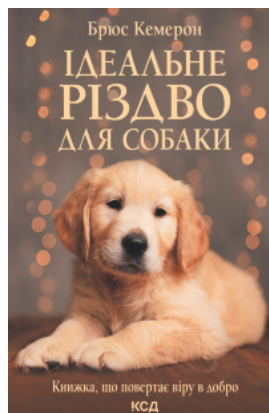
Він знову клацає, майже не дивляючись у монітор. Від мого вигляду в його очах спалахує злобна втіха.

— Яка милота! Це ж твої батьки, так? А хто це гарненьке чорняве дівчатко? Це твоя гарнюня кузинка? Ні... Фотка доволі старенька! — Він розгортає зображення на весь екран.

Я червонію яскравіше за ту довбану полуницю. Звичайно ж, це я. Світлина, якої я, може, навіть і не бачила. Обставини можна зрозуміти з розмитої лінії дерев на другому плані. Кілька нових рядів насадили в західній частині ділянки, коли мені виповнилося вісім. Тоді справа набирала обертів, тим-то тато й мама так гордо всміхаються. Я не соромлюся власних батьків, але тих, хто виріс у місті, усе це неодмінно забавляє. Для всіх цих кабінетних потвор на кшталт Джошуа воно таке *вінтажне* та *миле*. Вони вважають моїх батьків за простаків-селяків, що гарують під пагорбом, увитим виноградною лозою. До таких, як Джошуа, полуниці потрапляють із супермаркетів, спакованими в пластикові коробочки.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

Рекомендована література

[Ідеальне Різдво для собаки](#)

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ